

[Peter Larsen.]

ungdomsarbejdsløshed i 1930'erne, ikke mere er til stede; den daværende store ledighed findes ikke i øjeblikket, men i stedet for er der en række andre problemer, der spiller ind, og derfor vil det sikkert også være rigtigt at drage lære af den udvikling, der har fundet sted og, uanset at loven har været ændret adskillige gange, alligevel føje nye ting til. Tider og vilkår ændres jo stadig, og derfor er det en opgave for os at forme dette lille lovområde i overensstemmelse med den nye tids krav.

Man har jo gjort nogle erfaringer på de bestående skoler vedrørende disse ungdomsgrupper, og en af ændringerne i lovforslaget tager sigte på at bryde med det, man hidtil lagde hovedvægten på, nemlig det rent beskæftigelsesmæssige. Der står i den nugældende lov, at de unge normalt skal beskæftiges ved legemligt arbejde i 36 timer om ugen. Nu foreslår man, at der sker en reduktion, så dette timetal kan variere fra 24 til 36, dels for at gøre loven smidigere, dels for at kunne udnytte mulighederne for en mere omfattende teoretisk uddannelse. Vi i venstre er af den opfattelse, at det er rigtigt med denne smiddiggørelse. Vi finder også, at det er rigtigt, at man ændrer lidt på vilkårene for det manuelle arbejde på disse skoler. Tidligere måtte man jo kun udføre arbejdsopgaver, som ikke generede beskæftigelsen på egnen, og som — stod der i loven — ellers ikke for tiden kunne forventes taget op. Nu stryger man denne sætning, og jeg har vel bemærket, at der i bemærkningerne til lovforslaget står, at det ikke skal være for at gribe ind i beskæftigelsen, men simpelt hen for at kunne indpasse de forskellige kursus, der tænkes oprettet i forbindelse med disse skoler, og for at lette samarbejdet mellem kommunerne og de institutioner, man har på disse områder.

Venstre kan også være enig i, at man efter de erfaringer, man har gjort på de bestående skoler, bør lægge mere vægt på selve uddannelsen for de unge ufaglærte, der tit, fordi de er blevet lokket af høje lønninger, har forsømt den teoretiske undervisning til skade for dem selv senere. Nu kunne man anlægge det synspunkt, at det må de selv bøde for, at det ikke alene kan være en statsopgave at råde bod på de skævheder,

disse unge selv er med til at skabe. Men mon ikke det ligger sådan, at vi fra alle sider er interesseret i at være med til at give disse unge mennesker et lille skub fremad, så de kan komme over den vanskelige periode, som mange af dem er inde i? Hertil kan jeg så føje, at hvis vi alene skulle betragte disse skoler og disse foranstaltninger ud fra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt, så ville der nok blive tale om en væsentlig reduktion af det allerede i forvejen reducerede apparat, og det ville sikkert være forkert. Spørgsmålet om undervisning må med ind i billedet.

Derfor er venstre af den opfattelse, at vi uanset den lave ledighed i et enkelt år ikke vil foreslå disse foranstaltninger ophævet, men vil erklære os enige i det hovedsynspunkt, som går igennem lovforslaget, at man bør lægge vægten på det uddannelsesmæssige, uden at man herved overser det sociale problem, der ligger i selve loven og i dens hidtidige struktur. Vi har den opfattelse, at der sikkert er vundet en del ved at drage disse årgange af unge ind i fastere rammer. Mange af dem mangler en håndsrekning for at komme i gang, enten fordi de har været arbejdsløse i længere tid eller af andre årsager, og derfor tror vi, det har sin værdi, at man på disse skoler gennem det deltidsarbejde, man dér lader dem udføre, kan mildne overgangen til en mere fast beskæftigelse, som kan have blivende værdi for dem.

Men uanset dette noterer vi med tilfredshed, at regeringen ikke vil foreslå hele dette apparat udbygget; med „apparat“ tænker jeg her på de arbejdstekniske skoler. Vi er af den opfattelse, at det gælder om at afpasse rammerne efter behovet, og selv om det kan være svært at opstille regler for, hvor meget der er behov for, er vi af den opfattelse, at vi med det bestående apparat vel må være i stand til at dække behovet på dette område, når man nu gennem den foreslåede kursusvirksomhed vil udfylde rammerne i højere grad end hidtil.

Jeg tror også, at disse skoler og deres lærerpersonale bedre end mange andre vil være i stand til at sætte ind over for de problemer, der vedrører disse specielle unge mennesker. Selv om vi måske ikke kan være helt enige i alle enkeltheder angående opbygningen af kursusvirksom-